

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO

GJYKATA KUSHTETUESE

УСТАВНИ СУД

CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 14. juna 2016. godine
Ref. br.: RK954/16

РЕШЕЊЕ О НЕПРИHVАТЛJIVОСТИ

у

случaju br. KI38/16

Подносилац

Nezir Kryeziu

**Ocena ustavnosti presude Pml.br. 148/2015 Vrhovnog suda Kosova od
9. novembra 2015. godine**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

у сastavu:

Arta Rama-Hajrizi, председница
Ivan Čukalović, заменик председника
Robert Carolan, судија
Altay Suroy, судија
Almiro Rodrigues, судија
Snezhana Botusharova, судија
Bekim Sejdiu, судија
Selvete Gérxhaliu-Krasniqi, судија и
Gresa Caka-Nimani, судија

Подносилац захтева

1. Zahtev je podneo g. Nezir Kryeziu iz Suve Reke (у daljem tekstu: подносилац) koga zastupa Ethem Rogova, advokat iz Prizrena.

Osporena odluka

2. Podnositelj zahteva osporava presudu Pml.br. 148/2015 Vrhovnog suda Kosova od 9. novembra 2015. godine.

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar je zahtev za ocenom ustavnosti gore navedene presude kojom su navodno prekršeni član 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav) i član 6. Evropske konvencije o ljudskim pravima (u daljem tekstu: EKLJP).
4. Podnositelj istovremeno zahteva od Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud) da uvede privremenu meru "*i prekine pritvor protiv osuđenog Nezira Kryeziu do konačne odluke ovog Suda*".

Pravni osnov

5. Zahtev je zasnovan na članu 113.7 Ustava, članovima 27. i 47. Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosovo br. 03/L-121 (u daljem tekstu: Zakon) i pravilima 29 i 54 Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovnik).

Postupak pred Sudom

6. Dana 22. februara 2016. godine, podnositelj je podneo zahtev Sudu.
7. Dana 14. marta 2016. godine, predsednica Suda je imenovala sudiju Bekima Sejdija za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija Almira Rodrigues (predsedavajući), Snežana Botusharova i Ivan Čukalović.
8. Dana 25. marta 2016. godine, Sud je obavestio podnosioca zahteva i Vrhovni sud Kosova o registraciji zahteva.
9. Dana 18. maja 2016. godine, Veće za razmatranje je većalo o slučaju i jednoglasno preporučilo Sudu da proglaši zahtev neprihvatljivim.

Pregled činjenica

10. Dana 26. oktobra 2011. godine, tužilac u Prizrenu je podigao optužnicu (PP.br.28/2011) protiv podnosioca zahteva za sledeća tri krivična dela: krivično delo ubistva, krivično delo ubistva u pokušaju koje je prouzrokovalo luke telesne povrede i krivično delo neovlašćeno vlasništvo, kontrola, posedovanje ili upotreba oružja.
11. Dana 04. novembra 2013. godine, Osnovni sud u Prizrenu (Presuda P.br. 251/11) je oglasio krivim podnosioca zahteva i izrekao jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 11 (jedanaest) godina za krivično delo ubistva u prekoračenju granica nužne odbrane i krivično delo ubistva u pokušaju, koje je dovelo do lakih telesnih povreda.

12. Istom presudom Osnovni sud je odbacio optužnicu za krivično delo neovlašćeno vlasništvo, kontrola, posedovanje ili upotreba oružja,, zato što je ovo krivično delo obuhvaćeno zakonom o amnestiji.
13. Podnositelj zahteva je izjavio žalbu Apelacionom sudu protiv presude (P.br. 251/11) Osnovnog suda.
14. Dana 23. aprila 2014. godine, Apelacioni sud (Rešenje PAKR. br. 163/2014) je poništio presudu (P.br. 251/11 od 04. novembra 2013. godine) Osnovnog suda i predmet vratio prvostepenom sudu na ponovno odlučivanje obrazlažući da:

“Izreka presude je nerazumljiva i nejasna, ne podudara se sa obrazloženjem i odlučujućim činjenicama podnesenih od strane prvostepenog suda.“
15. Dana 24. oktobra 2014. godine, u ponovljenom postupku Osnovni sud (Presuda P.br.130/2014) je oglasilo krivim podnositelja zahteva i izrekao jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 9 (devet) godina i 10 (deset) meseci za krivično delo ubistva u prekoračenju granica nužne odbrane i krivično delo ubistva u pokušaju koje je dovelo do laking telesnih povreda.
16. Osnovni tužilac u Prizrenu je izjavilo žalbu Apelacionom sudu zbog bitnih povreda Zakona o krivičnom postupku (u daljem tekstu: ZKP) i pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja.
17. Branioci podnositelja zahteva su izjavili žalbe Apelacionom sudu protiv presude (P.br.130/2014) Osnovnog suda zbog bitnih povreda ZKP i pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja.
18. Dana 22. decembra 2014. godine, Apelacioni tužilac (podnesak PPA/I br.604/14) je predložio da se žalba Osnovnog tužioca prihvati i odbiju kao neosnovane žalbe branilaca podnositelja zahteva.
19. Dana 17. marta 2015. godine, Apelacioni sud (Presuda PAKR.br.619/2014) je odbio kao nedozvoljenu žalbu osnovnog tužioca i odbio kao neosnovane žalbe branilaca podnositelja zahteva i potvrdio presudu (P.br.130/2014) Osnovnog suda u pogledu visine zatvorske kazne i pravne kvalifikacije krivičnog dela ubistva u prekoračenju granica nužne odbrane.
20. Istovremeno, Apelacioni sud je po službenoj dužnosti preinačio presudu (P.br.130/2014) Osnovnog suda samo u delu koji se tiče pravne kvalifikacije krivičnog dela pod tačkom II tako što je krivično delo ubistva u pokušaju koje je dovelo do laking telesnih povreda prekvalifikovao u krivično delo pokušaj ubistva.
21. Branioci podnositelja zahteva su Vrhovnom sudu Kosova podneli zahtev za zaštitu zakonitosti protiv presude (P.br.130/2014) Osnovnog suda i presude (PAKR.br.619/2014) Apelacionog suda. zbog bitnih povreda ZKP.
22. Dana 16. jula 2015. godine, državni tužilac je podneskom (KMLP.II.br. 112/2015) predložio da se zahtev za zaštitu zakonitosti odbije kao neosnovan.

23. Dana 19. novembra 2015. godine, Vrhovni sud Kosova (Presuda Pml.br.148/2015) je odbio kao neosnovan zahtev za zaštitu zakonitosti podnosioca zahteva i dao detaljno obrazloženje na sve navode podnosioca.

Navodi podnosioca

24. Podnositac zahteva navodi da je osporena presuda prekršila njegova prava zagarntovana članom 31. Ustava i članom 6. EKLJP.
25. Podnositac zahteva navodi da je optužnicom (PP.br.28/2011) on optužen za krivično delo ubistva, a da je presudom (P.br. 251/2011) Osnovnog suda u Prizrenu oglašen krivim zbog izvršenja krivičnog dela ubistvo u prekoračenju granica nužne odbrane.
26. Podnositac zahteva smatra da zbog toga što tužilaštvo nije prekvalifikovalo optužnicu, on nije mogao da se izjasni o svojoj krivici jer da mu je pročitana "...preinačena optužnica koja se odnosi na krivično delo" ubistvo u prekoračenju granica nužne odbrane „optuženi Nezir bi priznao izvršenje krivičnog dela i samim tim bi izrečena kazna na osnovu priznanja krivice bila niža.“
27. Podnositac zahteva ističe da gorenavedeno predstavlja "...apsolutnu povredu iz člana 386. stav 1 ZKPK-a čija odredba propisuje da presuda može da se odnosi samo na optuženog i samo na delo koje je predmet optužbe sadržane u početnoj optužnici ili optužnici izmenjenoj ili proširenoj na glavnom pretresu.“
28. Podnositac zahteva, dalje ističe da je pitanje prekfalifikacije optužnice isticao i u žalbenom postupku pred redovnim sudovima.
29. Podnositac zahteva se obraća Sudu sa sledećim zahtevom:

"Utvrđiti da je došlo do povrede člana 31. stav 1 Ustava Republike Kosovo u vezi sa članom 6. Evropske konvencije o ljudskim pravima"

30. Takođe, podnositac od Suda zahteva da uvede privremenu meru "i prekine pritvor protiv osuđenog Nezira Kryeziu do konačne odluke ovog Suda".

Ocena prihvatljivosti zahteva

31. Sud mora da ispita da li je podnositac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti, koji su utvrđeni Ustavom i dalje precizirani Zakonom i Poslovnikom.
32. Sud se poziva na član 113.7 Ustava, koji propisuje:
- "Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom".*
33. Sud, takođe, mora da ispita i član 48. Zakona, koji predviđa:

“Podnositelj podnosi da je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnositelj želi da ospori.“

34. Štaviše, Sud uzima u obzir pravilo 36 (1) d) i (2) d) Poslovnika, koje propisuje:

„(1) Sudu je dozvoljeno da rešava zahtev:

[...]

d) ako je zahtev prima facie opravдан ili nije očigledno neosnovan.

(2) Sud proglašava zahtev kao očigledno neosnovan kada zaključi:

[...]

d) da podnositelj zahteva nije u dovoljnoj meri potkreplio svoju tvrdnju“.

35. Podnositelj zahteva u osnovi tvrdi da su redovni sudovi prihvatali da razmatraju neizmenjenu optužnicu, i time učinili absolutnu povredu iz člana 386. stav 1 ZKPK-a, te da je usled takvog pogrešnog tumačenja zakona došlo do povrede člana 31. Ustava, kao i člana 6. EKLJP.

36. U tom smislu , Sud se poziva na član 31. Ustava, kojim se predviđa:

“1. Svakom se garantuje jednaka zaštita prava pred sudom, ostalim državnim organima i nosiocima javnih.

2. Svako ima pravo na javno, nepristrasno i pravično razmatranje odluka o pravima i obavezama ili za bilo koje krivično gonjenje koje je pokrenuto protiv njega/nje, u razumnom roku, od strane nezavisnog i nepristrasnog, zakonom ustanovljenog, suda.“

37. Pored toga , Sud uzima u obzir član 6 (1) EKLJP koji predviđa:

“1 Prilikom utvrđivanja građanskih prava i obaveza ili osnovnosti bilo kakve krivične optužbe protiv njega, svako ima pravo na pravično suđenje i javnu raspravu u razumnom roku pred nezavisnim i nepristrasnim, zakonom ustanovljenim sudom.“

38. Kao i član 386. ZKPK na koji se podnositelj zahteva poziva, a koji predviđa:

(1) Presuda može da se odnosi samo na optuženog i samo na delo koje je predmet optužbe sadržane u početnoj optužnici ili optužnici izmenjenoj ili proširenoj na glavnom pretresu.

(2) Sud nije obavezan predlogom tužioca u pogledu zakonske kvalifikacije dela.

(3) Sud nije obavezan nikakvom dogовором између javnог туžиoca и браниоца у вези са изменом оптуžнице или изјашњавањем о кривци.

39. Sud primećuje da je podnositac zahteva ove tvrdnje izneo i u postupku po žalbi pred Apelacionim sudom i po zahtevu za zaštitu zakonitosti pred Vrhovnim sudom, koji su dali obrazložen odgovor na njegove tvrdnje.

40. Apelacioni sud (Presudom PAKR.br. 619/2014) je razmatrao ove navode podnosioca i zaključio da:

“Analizom spisa predmeta ovaj sud smatra da što se tiče konkretnog slučaja imamo povredu krivičnog zakona u korist okrivljenog, zbog čega polazimo od načela reformatio in peiuss, pa se zbog toga ista ne može promeniti, već se samo može konstatovati...“

41. Takođe, i Vrhovni sud (Presudom Pml.br.148/2015) je razmatrao ove navode podnosioca:

“... Stoji navod branioca E. R. da prvostepeni sud nije trebao da počne sudsku raspravu sa početnom optužnicom državnog tužioca što se tiče zakonske kvalifikacije, jer je krivično delo ubistvo prekvalifikованo u ubistvo sa prekoračenjem granica nužne odbrane i ova prekvalifikacija se nije osporila od strane državnog tužioca, dok je predmet vraćen na ponovno suđenje po žalbi branilaca optuženog, ali ova povreda nije uticala na zakonitost odluke i nije narušen princip “reformatio in peiuss“.“.

42. Zatim je Vrhovni sud detaljno obrazložio zbog čega smatra da greška nije uticala na zakonitost odluke:

“... Kao prvo optuženi je bio favorizovan od strane tužioca, jer iako se u tim okolnostima radi o krivičnom delu pokušaj teškog ubistva predviđen iz člana 147 tačka 11 u vezi sa članom 20 KZK, njegova dela su ocenjena kao jedno obično ubistvo i obični pokušaj ubistva predviđen iz člana 146 KZK-a.“.

43. Dalje, Vrhovni sud naglašava:

... da je veoma diskutabilan zaključak prvostepenog suda za prekoračenje granica nužne odbrane od strane optuženog, jer ne može neko da bude i vršilac napada i da prekorači granice nužne odbrane. Granicu nužne odbrane može da prekorači napadnuti (lice koje se brani od napada) a ne napadač kao što je što je našao prvostepeni sud, ali ovaj defekt koji je stvorio prvostepeni sud se ne može izbeći, jer bi se narušio princip “reformation in peiuss“.

44. Na kraju, Vrhovni sud obrazlaže da su greške na koju se podnositac poziva dovela do toga da je prvostepeni sud prekvalifikovao teže krivično delo u lakše krivično delo, zaključivši sledeće:

“.... da je Osnovni sud) nejasnom konstatacijom koja je u suprotnosti sa institucijom nužne odbrane, u kojoj se optuženi smatra i kao napadač i da je prekoračio granice nužne odbrane, koliko god da je pogrešna i nelogična ova konstatacija je pomogla njemu (podnosiocu zahteva), jer u

skladu sa ovom konstatacijom, prvostepeni sud je ubistvo prekvalifikovao kao ubistvo u prekoračenju granica nužne odbrane.

45. Sud primećuje da su redovni sudovi uzimali u obzir prigovore podnete od strane podnosioca zahteva; u prilog tome ide činjenica da mu je na osnovu žalbe poništena Presuda (P.br. 251/11) Osnovnog suda u Prizrenu i u ponovljenom postupku izrečena blaža kazna.
46. Podnositelj zahteva se pozivao i na "...*apsolutnu povredu iz člana 386. stav 1 ZKPK-a čija odredba propisuje da presuda može da se odnosi samo na optuženog i samo na delo koje je predmet optužbe sadržane u početnoj optužnici ili optužnici izmenjenoj ili proširenoj na glavnom pretresu.*"
47. Sud primećuje da upravo ovaj član u stavu 2 predviđa da "Sud nije obavezan predlogom tužioca u pogledu zakonske kvalifikacije dela."
48. Iz svega gore navedenog proizilazi da je podnosiocu zahteva pružena prilika da u raznim fazama postupka pred redovnim sudovima predoči argumente i dokaze koje je smatrao relevantnim za svoj slučaj. Istovremeno je imao mogućnost da delotvorno ospori argumente i dokaze koje je predočila suprotna strana i ospori tumačenje zakona, kao pogrešno protumačeno pred Opštinskim sudom, Apelacionim sudom i Vrhovnim sudom u redovnom sudskom postupku.
49. Sud ponavlja da nema dužnost, prema Ustavu, da deluje kao sud četvrtog stepena u vezi sa odlukama donetim od strane redovnih sudova. Uloga redovnih sudova je da tumače i primenjuju relativna zakonska pravila (vidi slučaj: *Perlala protiv Grčke*, br. 17721/04 paragraf 25. ESLJP, Presuda od 22. februara 2007. godine).
50. Iako podnositelj zahteva tvrdi da su njegova prava povređena pogrešnim utvrđivanjem činjenica i pogrešnom primenom procesnog i materijalnog prava od strane redovnih sudova, podnositelj nije potkreplio tvrdnju da su navedene odluke povredile njegova ustavna prava iz člana 31. Ustava i člana 6. EKLJP .
51. Sud ponavlja da nije njegov zadatak da se bavi greškama u činjeničnom stanju ili važećem zakonu navodno počinjenim od strane redovnih sudova prilikom ocene dokaza ili primene zakona (zakonitost), osim i u meri u kojoj su mogle povrediti prava i slobode zaštićene Ustavom (ustavnost). Podnositelj zahteva mora da podnese obrazloženu tvrdnju i ubedljiv argument kada tvrdi da je javni organ povredio njegova/njena prava i slobode zaštićene Ustavom.
52. Naime, Sud naglašava da je zadatak Suda da oceni da li su relevantni postupci pred redovnim sudovima bili pravični u celini, uključujući i način na koji su dokazi uzeti, ili na bilo koji način bili nepravični ili proizvoljni (vidi: *mutatis mutandis, Shub protiv Litvanije*, stav 16. odluke o prihvatljivosti zahteva, ESLJP od 30. juna 2009. godine; *Edwards protiv Ujedinjenog Kraljevstva* stav 34 presuda ESLJP od 16 decembra 1992; *Barbera Messegue Jabardo protiv Španije*, stav 68. presuda ESLJP od 6. decembra 1988. godine).
53. Sud zaključuje da su svi argumenti podnosioca zahteva, koji su bili relevantni za rešenje krivično-pravnog spora, propisno saslušani i da su ih sudovi valjano

ispitali, da su materijalni i pravni razlozi za odluku koju on osporava podrobno izloženi i da je, shodno svemu iznetom, postupak pred redovnim sudovima, u celini gledano, bio pravičan.

54. U zaključku, Sud smatra da uslovi prihvatljivosti nisu ispunjeni. Podnositelj zahteva nije uspeo da predstavi i potkrepi tvrdnje da su mu osporenom odlukom povređena prava zagarantovana Ustavu i EKLJP..
55. Shodno tome, zahtev je očigledno neosnovan na ustavnim osnovama i treba da se proglašiti kao neprihvatljiv, u skladu sa pravilima 36 (2) d) Poslovnika.

Zahtev za privremenom merom

56. Kao i što je gore navedeno, podnositelj zahteva takođe zahteva od Suda uvede privremenu meru „...i prekine pritvor protiv osuđenog Nezira Kryeziu do konačne odluke ovog Suda“.
57. Da bi Sud uspostavio privremenu meru, shodno pravilu 55 (4 i 5) Poslovnika, neophodno je sledeće:

„Pravilo 55 (4) (a) je strana koja zahteva uvođenje privremenih mera pokazala [...] prima facie slučaj o prihvatljivosti predmeta;

[...]

Pravilo 55 (5) Ukoliko strana koja zahteva privremene mere nije pokazala potrebne prikaze, Veće za razmatranje treba da preporuči odbijanje zahteva.“

58. Kao što je gore navedeno, zahtev podnositelja je neprihvatljiv, jer iznete činjenice ni na koji način ne opravdavaju tvrdnju o kršenju ustavnih prava. Podnositelj zahteva nije pokazao *prima facie* predmet o dozvoljenosti zahteva. Prema tome, zahtev za privremenom merom treba da se odbaci.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud, u skladu sa članom 113. stavom 7 Ustava, članovima 20. i 48. Zakona i pravilima 36 (2) (d) i 55 (5) Poslovnika, dana 18. maja 2016. godine jednoglasno

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA ODBIJE zahtev za privremenom merom;
- III. DA DOSTAVI stranama ovu odluku;
- IV. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu u saglasnosti sa članom 20. stavom 4 Zakona;
- V. DA PROGLASI da odluka stupa na snagu odmah

Sudija izvestilac

Bekim Sejdij

Predsednica Ustavnog suda

Arta Rama-Hajrizi